

A falusi kutyák sorsa

Mint városlakó azt hihetnénk, hogy sokkal jobb soruk van, mint bérlakásokba zárt társaiknak. Hiszen élvezhetik a kert szabadságát, vígan futkározhatnak, azt tesznek, amit akarnak.

A dolgot közelebbről szemügyre véve azonban kiderül, hogy óriási többségük korántsem él irigylésre méltóan. A falusi ebtartók többnyire nem barátot vagy családtagot látnak bennük, csupán egyszerű és olcsó biztonsági berendezést. A kutya dolga, hogy ugatva védje a gazda tulajdonát. Ha pedig feladatát képtelen ellátni, mert megöregszik vagy beteg lesz, akkor sorsára hagyják. Kivált keserves a kikötött vagy rövid láncon tartott, hulladékra, csekély ételmaradéokra szorított kutyáknak.

Ezek az állatok némi szabadságot akkor élvezhetnek, ha esténként kiengedik őket az utcára. Futkározzanak inkább ott, mint a féltett veteményeskertben. Ám a csapatostul szabadjára engedett, házőrzőként tudatosan vadított kutyákkal nem jó érzés szembetalálkozni. Még az a jobbik eset, ha a falka éppen tüzeléskor verődik össze, és azzal van elfoglalva.

Úgy véljük, a kutyákat faluhelyen is istápolni kell, ott is megérdemlik - ott különösen! - az emberséges bánásmódot. Ézelmi kötődésük vidéken is erős, ha lehet még erősebb, és elegendő táplálékra, állatorvosi ellátásra is éppúgy szükségük van. A tulajdon őreiként a gondoskodást megszolgálják, még hozzá alaposan. S a gondoskodáson felül egy kutyaházat és egy deszkával, dróthálóval körülvett kifutót bizonyosan megérdemelnek.....

